

Sara Mia Velinská

*Boss
a ja*

Moderné romány

SARA MIA VELINSKÁ

*Boss
a ja*

Boss a ja

I. vydanie

Copyright © 2023 by

MODERNE
ROMÁNY

Vydalo vydavateľstvo MERIDIANO-press, s.r.o.

Myslavská 120/94, 04016 Košice ako svoju 65. publikáciu

www.moderneromany.sk

Zodpovedná redaktorka: RNDr. Iveta Baníková

Grafický design obálky: Branislav Hudák, Alexandra Šipošová

Sadzba: Branislav Hudák

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica

 TBB[®]

ISBN 978 - 80 - 8214 - 158 - 3

SARA MIA VELINSKÁ

*Boss
a ja*

MODERNÉ
ROMÁNY

moderné romány

Copyright © Sara Mia Velinská 2023

Prológ

Isabela

Kancelária sudcu je Božie dopustenie. *Biele* Božie dopustenie.

Biele ošumelé steny, biely drevotrieskový nábytok, biely wordový súbor na obrazovke, a najmä stohy bielych spisov. Chabá dvojdverová skriňa, zamortizovaná ešte za čias mojich predchodcov, nikdy nevládala ukryť všetky spisy, takže drvivá väčšina sa povalovala na podlahe maličkkej miestnosti. Ak by niekto čakal, že v kancelárii sudkyne nájde kútik s kreslami a konferenčným stolíkom pre návštevy, nemýlil by sa. Ibaže moje návštevy si šálku kávy museli držať v ruke. Stolík pre haldu dokumentov nebolo vidno.

V lete sa táto kutica premieňala na peklo. Taká „nevídaná“ technická vymoženosť ako klimatizácia spadala na našom súde do množiny sci-fi, takže keď udreli suché tridsiatky a vzduch vonku stál nehybne ako hradná stráž, varila som sa vo vlastnej šťave. Čakanie na to, kým sa tie spisy od horúčavy

samy vznietia, som si krátila prácou, za ktorú som bola platená. Aspoň som sa o to snažila.

Niektó zaklopal a ja som bez nadšenia vypustila: „Ďalej.“

„Čau, Bela!“ zatriaslo vzduchom hlasisko, až som sa preľakla, že sa niektoré papierové veže zosypú.

„Vitaj, Andrej!“ Mala som v úmysle dodať, aby nechal otvorené dvere, pretože prievan by sa mi náramne hodil, no radšej som to nevyslovila. Andrej Melzner, prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry a môj starý známy, nechodieval na „prázdne“ priateľské reči. Ak výnimočne zavítal, tak len s témou, ktorá patrila za zatvorené dvere.

„Ako to ide?“ Svoju vysokú atletickú postavu poskladal do kresla. Reflexívne pritom zadržal papierový stoh na konferenčnom stolíku, ktorý sa jemne zachvel. Všimla som si, že nemá sako, len košeľu, no i tak mi ho prišlo ľúto. Vlastne toto bola jediná vec, ktorú som mužom nezávidela – nosenie oblekov v letnom období sa rovnalo spoločensky schválenému týraniu.

„Všetko po starom,“ zašomrala som. „Ponúkнем ti niečo?“

„Nezdržím sa.“ Rukou sa poškriabal po svojej hustej pieskovej štici a zapichol do mňa vážne sivomodré oči. „Prišiel som kvôli Šimonovi.“

Mohla som to tušiť.

Nedávno som po kolegyni sudkyňi, ktorá odchádzala do dôchodku, zdedila časť jej agendy vrátane jedného ošemetného spisu. Týkal sa návrhu Martiny Štroncovej, aby bol jej syn Šimon zverený do jej osobnej starostlivosti. Požiadala o to po svojom podmiennečnom prepustení z väzenia. Odsedela si zatiaľ šesť rokov z ôsmich za obchodovanie s narkotikami. Moja kolegyňa jej ešte pred odchodom do dôchodku stihla vyhovieť, takže chlapec začal žiť so svojou matkou. Andrejova manželka Nina, ktorá mala dovtedy svojho synovca Šimona v pestúnskej starostlivosti, z toho vôbec nebola nadšená. Svedčili o tom jej podania na súd. Domáhala sa prešetrenia, či sa matka o syna dostatočne stará.

Pochopila som, po čo sem Andrej prišiel. Po pokojný spánok svojej manželky.

„Neberiem Ninine podania na ľahkú váhu,“ ubezpečila som ho cháпavo. „Sociálna pracovníčka previerila, v akom prostredí malý žije. Nezistila však nič, čo by ma oprávňovalo vziať Šimona jeho matke.“

Neustrážil si opovržlivé odfrknutie. „Prešibaná herečka sa vie na každú návštevu sociálky pripraviť tak, aby jej uverila, že je matkou roka. Osobne ani nechcem vedieť, čo robí medzitým. Zato Nina je tým posadnutá. Vystríhal som ju, aby sa na Šimona tak neviazala, pretože jedného dňa si po neho príde jeho matka. Teraz ju tá mrcha nechce k malému pustiť ani na minútu.“

„Viem, Nina sa na to opakovane sťažuje. Chápala by som, že si jeho matka chce rýchlejšie prehľbiť vzťah so svojím synom, keďže s ním celé roky poriadne nebola. No úplne odstrihnúť Ninu z jeho života by bolo prehnané a kruté. Lenže až také zlé to nie je, však?“ nadhodila som opatrne. Obaja sme vedeli, že Nina sa so synovcom stretáva. Inak by mi nemohla vypisovať siahodlhé podania o tom, aký je chlapec zmätený.

„Stretáva sa s ním, keď je malý so svojím podareným otcom,“ skonštatoval Andrej bez nadšenia.

Pozreli sme na seba a porozumeli si bez slov. Na Andrejovej tvári bola vpísaná všetka kritika, akou len možno počastovať muža, akým bol Šimov otec.

Išlo o Marcela Harvana, Nininho brata, a to bola jediná pozitívna vec, ktorú som o ňom vedela. Inak to bol bývalý boss jednej z najmocnejších zločineckých skupín v podsvetí. On a jeho banda išli prevažne v ekonomickej kriminalite, a to najmä v daňových a poisťných podvodoch, na ktorých sa obohatili v závratných sumách. Popri tom korumpovali verejných funkcionárov, aby verejné zákazky alebo lukratívne pozemky získali ich vlastné alebo aspoň spriatelene firmy. Na súdoch s prehľadom vybavovali rozhodnutia v prospech svojich firiem, ale aj bezúhonnosť svojich pešiakov, ak sa niektorý z nich dostal do potýčky so zákonom. Na-

šli sa totiž sudcovia, ktorí sa nechávali Harvanom podplácať.

Nikdy som nepátrala po detailoch, prišli ku mne sami. Tak ako všade, aj na súdoch sú klebetnice. Kolegyne mi prinášali (ne)uveriteľné historky o tom, aký ohromný majetok vlastnil prostredníctvom „bielych koní“, ktorí politici, sudcovia, prokurátori, policajti ho poslúchali, ako jeho meno otváralo dvere prakticky kamkoľvek, aký bol inteligentný, vplyvný, mocný, bla-bla-bla... Niekedy som mala pocit, že tie reči v sebe nesú (celkom zvrátene) akýsi skrytý obdiv a robia z neho (celkom neoprávnené) kultovú osobnosť.

Harvan kraloval ekonomickej mafii dovtedy, kým ho Andrej neposadil do chládku. Asi pred rokom bol však podmienene prepustený na slobodu po šiestich rokoch vo väzení. Uplynulo veľa času, a napriek tomu jeho meno vzbudzovalo rešpekt všade, kde zaznelo. Pravdaže, negatívny. No o to väčší a výraznejší.

„Harvan požiadal o striedavú starostlivosť. Rozhodnem o tom po pojednávaní,“ pokúsila som sa povzbudiť Andreja. Čím viac bude Šimon so svojím otcom, tým viac času s ním bude môcť tráviť aj Nina.

Nezdalo sa, že by ho to uspokojilo. Postavil sa a pomaly podišiel k oknu. „Neviem, či je to nejaká výhra. Možno ani Harvan by nemal mať vplyv

na Šimonovu výchovu. Mohol by ho totálne dojeb... pokaziť. Uznaj!“ vrhol na mňa veľavravný pohľad.

Uznávam iba to, že každý človek po prepustení z väzenia by mal dostať šancu na riadny život. Svoj názor som si nechala pre seba, pretože pán prokurátor, ktorý sa na rozdiel odo mňa denne stretával so zločincami, s ním v tomto prípade zjavne nesúhlasil.

„Podľa probačnej úradníčky vedie Harvan usporiadaný život. Máš nebudaj informácie, že znova lieta v nelegálnej činnosti?“ Potrebovala som to vedieť. Každá informácia o otcovi, ktorému mám zveriť dieťa, bola pre mňa dôležitá.

Andrej nepatrne pohl hlavou, ale výhľadu z okna sa nevzdal. „Zatiaľ nie,“ priznal s dôrazom na prvé slovo.

„V spise je uvedené, že je zamestnaný ako riaditeľ nejakého podniku. Je fajn, že má stabilné zamestnanie. Po prepustení z väzenia to nie je samozrejmosť,“ skonštatovala som s nádejou, ktorá zhasla v okamihu, ako sa Andrej kyslo zasmial.

„Zamestnaný, hej? Tak sa prezentuje?“

„Poslal nám pracovnú zmluvu aj s výškou mzdy kvôli určeniu výživného pre prípad, že by som nevyhovela striedavke. V tom istom podniku je zamestnaná aj Štroncová ako vedúca wellnessu.“

Úprimne sa rozosmial. Potom sa mi pozrel do očí. „Štroncová v živote nechodila do práce, je to kamufláž kvôli probačnej úradníčke a kvôli tomu, aby

mohla mať Šimona vo svojej starostlivosti. Máš poňatia, čo je to za podnik, kde obaja akože usilovne pracujú?“

Zaváhala som. „Ešte som si ho nestihla prešetriť.“

„Izabela,“ pohl Andrej zhovievavo obočím, akoby sa chystal odhaliť dieťaťu, že darčeky nenosí Ježiško. „*Shadow* je exkluzívny klub.“

„Ako...“ Nebola som si istá, čo si mám pod tým predstaviť. „Akože bordel?“

„Akože *všetko*. Každý tam dostane, na čo si len pomyslí. Je to kasíno, luxusný hotel, wellness, kabaret, gastronómická reštaurácia a alkoholový raj v jednom balíku. Las Vegas v minivydaní. Nájdeš tam aj plaváreň, bowling, tenisové kurty a golfové ihrisko. Chodia tam najmä bohatí podnikatelia, advokáti, exekútori, bankári, lekári. Spoločenská elita. Veľa klientov je zo zahraničia. Podľa mojich informácií ho začali navštevovať aj niektorí politici a verejní funkcionári. Uzatvárajú sa tam obchody a politické dohody všetkého druhu. Klub síce nezabezpečuje sexuálne služby, takže ho nemožno označiť za bordel, no nijako nebráni dievčatám z luxusného eskortu, aby v hotelových izbách obšťastňovali členov klubu. Je to maximálne diskrétno prostredie s brutálne prísnyimi pravidlami. Stačí?“

Pristihla som sa, ako na neho zarazene civiem. „Odkiaľ to vieš?“

„Polícia klub preverovala. Nič nezistila, ani len marišku tam nenašla. Mali licenciu na všetky činnosti, dane a odvody v poriadku, účtovníctvo ukážkové – slušnejší podnik by si v meste nenašla, dofrasa. Potom sa to dozvedel niekto z vedenia polície a previerky nám zatrhol. A vieš prečo? Chodia tam samotné policajné špičky. Klub je aktuálne nedotknuteľný, úplné podnikateľské neviniatko. No máme podozrenie, že tým prostitutkám šéfuje Štroncová. Posiela do klubu ozajstnú kvalitu. Samé krásne, inteligentné študentky, ktoré si chcú privyrobiť.“

„Čo tam robí Harvan?“ spýtala som sa, hoci som odpoveď vytušila.

„V skutočnosti to celé vlastní. Má súdom uložený zákaz podnikania, takže na papieri je oficiálnym majiteľom jeho advokát a Harvan iba riaditeľ. Nikto znalý veci tomu, samozrejme, neverí. No papaláši tak vlastne chodia do papierovo čistého podniku.“

„Štát mu predsa skonfiškoval majetok, nie?“

„Prosím ťa,“ zatiahol otrávene. „Myslíš si, že mal niečo napísané na seba? Svoje majetky ešte pred zatknutím previedol na svojich verných a prachy má postrkané v kadejakých daňových rajoch. Nechal si vziať nič.“

Andrej dopĺňal mozaiku a ja som si ďalej prehlbovala vedomosti o niekom, o kom by som z princípu nechcela vedieť ani to, že existuje. Musela som však pozorne počúvať, pretože išlo o otca dieťaťa,

o osude ktorého som mala rozhodnúť. Rozumela som Nininej snahe nestratiť vplyv na výchovu osemročného chlapčeka, ktorému takmer celý jeho doterajší život nahrádzala matka. Obdivovala som Andrejovu oddanosť voči nej a jej šťastiu. Pochybovala som s nimi, že Šimonovi rodičia mu dokážu vytvoriť zdravé rodinné prostredie. No ako sudkyňa – som mohla narábať len s faktami, ktoré boli podložené dôkazmi v spise.

„Andrej,“ nasadila som chlácholivý tón, „môžem ti sľúbiť, že budem citlivo reagovať na hocakú indíciu, ktorá by nasvedčovala, že Šimonovi u jeho matky alebo u otca nie je dobre. No zatiaľ nemám nič. Máš dôkazy, že Štroncová ide znova v drogách alebo v kupliarstve?“

Začal znieť netrpezlivejšie. „Dôkazy nie, ale mám podozrenie. Potrpí si na luxus. Tých šesť rokov v base bude chcieť dobehnúť, ale nie poctivou robotou. Nie je zvyknutá makat' za smiešne prachy. Takže stavím ročný plat, že skôr či neskôr tie dôkazy získam.“

„Dovtedy jej musím dať šancu, nemám inú možnosť,“ vyhlásila som pokojne dúfajúc, že Andrej uverí, že mi záleží na zdravom vývoji Šimona rovnako ako na všetkých deťoch, o ktorých denne rozhodujem.

Zaprel sa dlaňami do môjho stola a uprene sa na mňa zadíval. „Neskutočne mi odľahlo, keď som

zistil, že Šimonov spis si dostala ty, pretože všetci vieme, že si najlepšia sudkyňa v rodinnom, a vôbec, v civilnom práve široko-daleko. Z úcty k tebe som nechcel naliehať. Lenže musel som sa ubezpečiť, že vieš všetko, čo by si mala vedieť.“

„Som rada, že si prišiel.“

„Chcel by som ťa ešte poprosiť o jednu vec.“

Ruky som zložila na prsiach a povzbudila ho pohľadom.

„Mohla by si sa ísť osobne pozrieť, v akých podmienkach Šimon žije? Jeho matka si nedovolí zabuchnúť dvere pred nosom sudkyne a ty aspoň uvidíš veci na vlastné oči.“

Takýto návrh som nečakala. Bolo to neobvyklé. Sudcovia tieto preverovania rodinných, sociálnych a bytových pomerov robia prostredníctvom vyškolených sociálnych pracovníčok. V zásade však moja osobná návšteva nebola vylúčená. Mala som právo vykonať akékoľvek dokazovanie, ktoré som považovala za nevyhnutné na ochranu záujmov dieťaťa.

„Okej. To môžem.“ V duchu som dodala, že pre zachovanie mojej nestrannosti a rovnosti oboch rodičov budem musieť ísť nahliadnúť aj do Harvanovej domácnosti. Nemusela som to vysloviť nahlas, Andrej poznal, ako to chodí.

Teraz konečne spokojne vydýchol. „Ďakujem. Pozri, viem, že urobíš všetko, čo je v tvojich silách, aby si pre Šimona našla najlepšie riešenie. A keď to

bude znamenať, že ani Harvan s ním nebude v kontakte, ja kvôli tomu plakať nebudem, to mi ver. Šimon má oboch rodičov dostatočne skazených na to, aby mohol oslavovať, keď zmiznú z jeho života.“

„Ďakujem za dôveru, pán prokurátor,“ usmiala som sa.

Andrej sa pohol k dverám, chytil kľučku. „Ako sa ti býva v tom rozostavanom baraku?“ načrel do ľahšej témy.

„Fajn. Je tam pokoj, nič mi nechýba.“

„Okrem schodov,“ uškrnul sa pobavene.

S tým by sa dalo súhlasiť, ak by som bola náročná na komfort. Lenže ja som od rozvodu s manželom prestala byť náročná na všetko okolo mňa. Mama mi vyčítala, že už nie som náročná ani na život. Možno som naozaj po udalostiach, ktoré rozvodu predchádzali, prestala od života čokoľvek očakávať.

Kvôli môjmu bývalému mužovi sme prišli o byt, a ak som sa nechcela vrátiť k mojim rodičom, čo bola pre mňa krajná možnosť, musela som si nájsť bývanie. Andrej ma zoznámil s jeho nevlastnou sestrou Evou, ktorá mi za slušné nájomné dočasne poskytla svoj rozostavaný dom z jednoduchého dôvodu – tiež bola v rozvodovom konaní a v dome, ktorý začala pôvodne stavať so svojím mužom, zatiaľ nedokázala žiť. Aj keď za to krátke obdobie, čo som Evu poznala, by som tipovala, že problém bol

skôr v tom, že ona jednoducho nedokázala žiť sama. Na rozdiel odo mňa sa to rozumné praktické dievča ochotne vrátilo do svojej dievčenskej izby a nechalo sa rozmaznávať rodičmi. Keď nedostali vnúčence, aspoň sa im vrátila domov dcéra. Čo na tom, že už po tridsiatke, však?

„Na poschodie chodím len spať. Vystačím si v pohode s rebríkom.“

„Eva už pol roka nevie nájsť firmu, ktorá by jej spravila drevené schodisko. Buď sú voľní najskôr o rok, alebo jej dávajú prehnané cenové ponuky,“ vysvetlil s ospravedlnením v hlase.

Obaja sme vedeli, že po tom, ako Eva vyplatila svojho manžela z domu (on na vyplatenie nemal peniaze), nezostalo jej veľa prostriedkov na jeho dostavbu. Presnejšie žiadne. Veľmi dobre som poznala to rozpoloženie. Moje bolo prikrášené o fakt, že mne nezostali ani peniaze, ani byt, dokonca ani auto. Niežeby mi teraz môj nový lacný chrúst z Južnej Kórey nestačil, milovala som ho. Nijako však nezľahčil fakt, že môj bývalý muž nás oboch spolahlivo pripravil o všetko.

„Domček je nový, mám k dispozícii záhradu. Mám viac, ako potrebujem, pokojne prežijem bez schodiska. No chápem, že Evka sa chce s prácami pohnúť.“

Andrej otvoril dvere a mrkol na mňa. „Len nech sa tomu domu sestrička venuje. Prospieva jej to ako terapia.“

Nevedela som, čo prospieva Eve, ale mňa počas rozvodu držala nad vodou práca. Neboli to moji rodičia, sestra s rodinou ani moji priatelia. Nemohli mi byť dostatočnou oporou, lebo netušili, čomu čelím. Nemali predstavu, čo sa stalo. Nie preto, lebo by sa nezaujímal.

Nedokázala som ich zatažiť pravdou.

1.

Vianočná salónka.

Presne tak mi pripadala. Snehobiele vyžehlené vlasy, cyklámenové lesklé minišaty a na bledých nohách biele platformové čudá, ktoré vyzerali ako lode. Nepotopiteľné lode. Pôvodný úmysel výrobcu zrejme bol, aby slúžili ako topánky, ale v poslednej chvíli si to zjavne rozmyslel. Táto zásadná informácia k nej nestihla doraziť, lebo inak by tie plavidlá nepoužívala na chodenie. Vychudnuté kozľacie nohy v nich pôsobili, akoby sa každú chvíľku mali polámať ako zápalky.

Premýšľal som, kde som ju už zazrel, čo mi pripomína... a zrazu mi zaplo. Naposledy som ju videl na vianočnom stromčeku v detskom domove. Salónky som miloval. Chodili sme ich aj s ostatnými pankhartmi po nociach vykrádať a potom sme ich obaly naaranžovali tak, aby nebolo vidieť, že sú prázdne. Mysleli sme si, že sme bohvieako šikovní, no boli sme len nenažraní podvodníci. Túto črtu sme si podaktorí uchovali dodnes.

Salónka, ktorá teraz stála pred mojím pracovným stolom, vyzerala, že jej vnútro už dávno niekto ukradol a zožral.

„Čo potrebuješ?“ povzbudil som ju. Aspoň som to mal v úmysle, no podľa toho, ako ňou myklo, ju môj hlas skôr vyľakal.

Zapichla do mňa obrovské zelené oči a hneď ich zasa sklopila. „Vašu pomoc, pán Harvan,“ vyblafala prirýchlo.

Vypustil som otrávený povzdych. Toto sa skončí mojím hnevom a jej plačom. Keď ma prostitútka príde žiadať o pomoc, nemôže to dopadnúť inak. Nie v tomto podniku, kde všetky trpia utkvelou predstavou, že majiteľ klubu im musí pomáhať len preto, lebo príležitostne pretiahne ich šéfkou.

„Počúvam, slečna...?“ zavesil som na koniec otáznik, aby jej docvaklo, že by bolo fajn aspoň sa predstaviť, keď už mi tu zamorila vzduch lacným parfumom.

„Volám sa Stela,“ vyhrkla. „Ja už nechcem robiť eskort.“

Originalita sa jej nedala uprieť. Takéto vyhlásenie som tu ešte nemal.

„No a?“ hlesol som bezstarostne. Alebo skôr ľahostajne. „Nikto ťa nenúti.“

„Na dnešný večer si ma zasa objednal Kochel, ale ja už s ním nechcem ísť. Je agresívny. Keď ho však odmietnem, začne mi robiť zo života peklo. Minule ho odmietla Kika a on sa jej začal vyhrážať a potom ju osočoval pred ostatnými klientmi tak škaredo, že pár dní nemala kšeft.“

Sníva sa mi?

Najnovšie sa tu odo mňa očakáva riešenie handlivej reklamy v prostitúcii? Videla azda na dverách do kancelárie nápis *Ochranca konkurencie v obchode s bielym mäsom*? Rozhodne sa mi sníva.

„Stela, dobre si ma prezri.“ Prstom som ukázal na svoju tvár. „Vyzerám ako pani Štroncová?“

Zmätene zažmurkala. „Nie...“

„Výborne. A vieš prečo? Lebo *nie som* pani Štroncová. To znamená, že svoje sťažnosti adresuješ nesprávnej osobe. Ona je tvoja šéfk. Ja ťa nepasiem, takže ti ani nemôžem pomôcť v tomto pastierskom probléme.“

Nič. Žiadne pochopenie na tvári. Moje slová ju obišli odstredivou silou a ona pokračovala ďalej s neodbytným pohľadom plným nebezpečnej nádeje.